

Møteplasser – før og nå

Tegninger ved Helge Ness

Temaet for årets kulturminnedager i september var «møteplasser». Dette er utgangspunktet for denne sammensatte artikkelen, med deler fra flere bidragsytere. Møteplasser er jo historisk sett høgst virkelige, men i dagens samfunn fins det også mange virtuelle møteplasser – altså møteplasser på Internett. Disse blir omtalt i den siste delen, som er skrevet av elever ved Nord-Østerdal videregående skole. Foran dette har vi et par kåserende betraktninger med utgangspunkt i to gamle og velkjente møteplasser i bygdene våre, nemlig ungdomshuset og plakattavla.

Men først hadde vi lyst til å dvele et lite øyeblikk ved en av de eldste, og i dag trolig nesten glemte, av møteplassene i bygdene, nemlig kyrkjebakken. Den var i flere hundre år en sentral samlingsplass, der folk møttes før og etter messe. Det kan jo også nevnes at gapestokken oftest stod på kyrkjebakken. Men denne straffemetoden vart forbudt ved lov i 1848.

Kunngjøringer fra sentrale myndigheter vart lest opp fra prekestolen. Men offentlige kunngjøringer av mer lokal art vart lest opp på kyrkjebakken etter gudstjenesten. Lensmannen eller hans medhjelper i bygda stod gjerne på en stein og leste opp for folket om tvangs-

auksjoner, etterlysninger av personer, fordeling av pliktarbeid på veiene, og så videre. Folk diskuterte gjerne disse kunngjøringene og de presten hadde lest, kanskje om nye skatter og pålegg. Og ikke minst fikk de hilse på slekt og kjente og utveksle nyheter fra forskjellige steder i bygda.

Så kyrkjebakken er nok en av de eldste møteplassene våre. Men her skal du få lese om flere møteplasser.

Ola Jonsmoen

Der folk møtes og trivs

I dag er ungdomshus ein stad der ungdom frå 13 til 18 år møtes til aktivitetar av ulikt slag. Det er nærast som ein ungdomsklubb å rekne, ofte i kommunal regi. Men mange snakkar enno om ungdomshuset, og legg ei anna meinig i ordet. For eldre folk kringom i bygdene i Nord-Østerdalen er ungdomshuset i deira oppfatning framleis eit stikkord for treffpunkt og møtestad, slik det var for nærsamfunnet i bortimot hundre år. Det var der folk møttes til samvær og fest, og om ordet ungdomshus dei siste tiåra har endra betydning,

er den funksjonen eit forsamlingslokale har framleis ein vesentleg faktor for folks trivsel og velferd.

Opprinneleg var ungdomshusa reiste på initiativ av Noregs Ungdomslag som vart grunnlagt som landsomfattande organisasjon i 1896. Frå 1905 og utetter 1900-talet vart det bygd hundrevis av ungdomshus. Initiativet kom frå dei lokale ungdomslaga, men oftast var bygging og drift eit fellesprosjekt for heile lokalsamfunnet. Det var gjerne fleire ungdomshus i ein og same kommune. I Alvdal, for å ta utgangspunkt i det eg best kjenner til, var det fem ungdomshus. Steia, det vil seie sentrumskretsen i bygda, hadde ungdomshuset Trudvang, men det gjekk tidleg ut av bruk. Til gjengjeld hadde dei den berømte Meierisalen, udødeliggjort av Kjell Aukrust, og med tida vart Alvdal samfunnshus ein møtestad for grenda og for heile bygda.

Forsamlingslokala var omtala som ungdomshus både i daglegtale og i meir offisiell samanheng. I tillegg fans Folkets hus, misjonshuset eller bedehuset, og alle hadde dessutan eit eigenamn som også var i bruk folk i mellom. Seinare kom samfunnshuset inn i daglegtale og kulturpolitikk som ei gjengs nemning. Det var eit namn som Statens ungdoms- og idrettskontor stilte seg attom med sine løyvingar når nytt skulle byggast. Etter kvart gjekk nemninga ungdomshus ut av daglegtalet og vart erstatta av grendehus eller samfunnshus. Meiniga var å poengtere at dette var ei brukshus for alle aldersgrupper, ikkje bare for ungdomen. Det hadde ungdomshuset forresten aldri eigentleg vore. Dei som sokna til ungdomshuset hadde stort aldersspenn, og jamvel om

det var det frilynte ungdomslaget som stod som eigar, var heile grenda målgruppe, og det nok til tider var fleire mellomaldrande og eldre som var aktivt med enn eigentleg ungdom. Huset var for alle.

Som trivsel- og miljøskapande faktor, hadde ungdomshuset sentral betyding. Det gav folk ein møtestad, der alle hadde tilgjenge utan spørsmål om stilling og stand. Eitt av dei mange ungdomshusa i Alvdal er Basheim, reist i 1897 og innvigd i 1898. Etter mange års bruk gjekk grenda inn for nytt Basheim, innvigd 1. juledag i 1928. Det var arkitektheikna og fint å sjå til, romsleg og funksjonelt da det vart reist, men vart nedslite og umoderne, og under okkupasjonstida vart huset stengt og vedlikehalde forsømt. Det nyaste grendehuset er sambygd med Strømmen skule, som vart sentralisert bort frå si primære verksemd. Storstua var eit monument over samhald og innsatsvilje, skreiv Østlendingen, og avisene har fylldige referat frå innviingsfesten laurdag 23. mars 1968, med stortingsmann og sambygding Olav Gjærevold som festtalar. Basheim har vore utbygd og restaurert i alle år fram til det moderne kulturhuset det er i dag, men namnet er framleis det same.

Eg går rett på sak: Basheim er ein stad der eg framleis møter min eigen barndom, på basarar, juletreffar og ved 17. maitilstellingar. Der et eg brødsriver med egg og ansjos og drikk kakao. Slik verkar våre møtestader som samanbindande element i livet, og knytter oss menneske, anten vi er utflytte eller framleis heimebuande, til den skjebnen det er å høre einstad heime.

Basheim er såleis eit viktig fastpunkt

og ein arena som speglar mange sider ved vår menneskelege skjebne. Her har vi i konkret forstand beviset for at eit menneske er eit sosialt vesen, trass i markante individuelle ulikskapar. Her møtes den utvendte og selskapsglade med den stillferdige og sosialt sett blyge einstøingen, og bae oppdagar dei positive sidene ved kvarandre og ser at menneske er ulike og likevel like i det at dei faktisk er medmenneske.

Det ser vi på mange vis, og det viser seg jamvel i ei tid prega av internett og mobil kvardag at Basheim, med sine mange moderne funksjonar som selskapslokale, fyller si oppgave og er kitt for samanhengen i eit grendesamfunn. Sjøl eit menneske som er reservert av natur har vanskeleg for å smyge seg unna sosial kontakt. Om det har lykkast eit lang liv med å leve temmeleg tilbaketrekt, vil det, brutalt sagt, ikkje unngå å bli plassert i sosial samanheng ved sin død. Lovverket føreset visse former for felles atferd, anten vi vil eller ikkje. I sermoniell samanheng, og på uttallige

andre vis, er Basheim i ordets rette meining eit knutepunkt. Det sosiale livet i grenda, inklusive foreningslivet som er mangfaldig trass i reduksjon i tal, er utenkeleg utan Basheim. Familiar bruker huset til feststunder, barnedåp, konfirmasjon, bryllaup. Folk feirar fødselsdagar i Basheim, har slekstemne her og kjem saman til minnestund etter gravferd. Basheim er på fleire vis den offentlege storstua, som samtidig er så kjent og kjær for alle at lokalitetane nesten får privat karakter, når folk treng det. Det er slik Basheim konkretiserer den sterkaste og mest varande samfunnskjenla vi ber med oss som samvitsplikt og allmenn arv.

I den innhaldsrike boka Liv og lagnad i Strømmengrenda av Harald Reinertsen, skriv han dette om ungdomshuset. "Det var katedral og kulturhus. Det var samlingsted for lag og foreningar. Et sted der du møtte livets mangfold, og der du høstet lærdom og møtte kultur og kunst i en elles stri kvardag. Der hentet du idealer og høstet næring til din ungdoms drømmer. Det var stedet der barneøyet møtte ei lysende stjerne i toppen av det store juletreet, og 17. maipyntede unger svingte norske flagg i vårvinden.

Hvem suget ikke visdom fra foredrag og taler av landskjente kvinner og menn, som gav en innsikt i og forklaring på mangt du hadde grublet og tenkt på. Her fikk en innføring i bøkenes vidunderlige verden, og hørte sang og musikk som løftet deg utover tid og sted mot fjerne blåner.

Her var stedet der du første gang famlende deltok i samarbeidet om å skape noe på ei scene, tablåer, folkekomedier og revyer. Det var stedet der

mange fikk sin første skolering i lags- og foreningsarbeid, våget seg til å ta ordet i en forsamling og overvant redselen for å høre sin egen stemme.

Her møtte du presten og indremisjonsfolket med sitt budskap om livets alvor. Du møtte frelsesarmédamer med sitt glade gitarspill og sin enkle sang.

Basheim var stedet som avspeilte grendefolkets liv og virke i kvardag og fest, et symbol på fellesskap og samhold. Her møtte du utfordringen om å være med og skape noe sjøl, være med å gi – men også ta imot. Du måtte tenke sjøl og søke å finne fram til noe som gav livet mening og innhold.”

Boka om Strømsgrenda kom ut i 1991, men det er interessant å konstatere at Basheim framleis er midtpunktet i omfattande sosial og kulturell aktivitet. I dag er den foreldredrivne Sivil-Saras eventyrbarnehage knytt til Basheim, og det er vel verd å merke seg at det nyaste tilbygget rommar eit moderne musikkrom og opptaksstudio. Skapande krefter i grenda fører altså vidare og fornyar gamle kulturtradisjonar. Dugnad og anna frivillig innsats set sitt preg på samværet i grenda og befestar den posisjon ungdomshuset Basheim eingong fekk og framleis i veksende grad har i folks bevisstheit.

Litteratur

Harald Reinertsen: Liv og lagnad i Strømmen-grenda, 1991
Østerdalsungdom gjennom 100 år, 1993
Østlendingen, Arbeidets Rett og Hamar Arbeiderblad 23.03.1968

Petter Aamo

Sparking i grus og trivelig tomgangsprat ved plakattavlen – men husk å ta med kopp!

Vi har all verdens sosiale medier å omgi oss med – også fjellfolket i Dalsbygden. Men den gode, gamle plakattavla vår kan ikke erstattes på noen måte. Den består av en solid stålkonstruksjon med bein som er trygt forankra i bakken. Vi ser at andre bygder har flotte plakatsbyggverk med plankevegger og torvtekte tak. Tavla vår er en skamplett i så måte, men den er funksjonell og uten sidestykke. De fire seksjonene hadde opprinnelig glassvinduer som skulle beskytte kunngjøringene mot vær og vind, men rutene har etter hvert gått i knas. De tålte ikke sterke krefter som forsøkte å åpne dem på vinters tid for å sette inn oppdatert informasjon. Dersom det er fullt i seksjonene, setter de råeste av oss våre saker utpå andre sine kunngjøringer. Så henger de der da, gamle og nye plakater, frynsete og skrøpelige etter sterk eksponering i nordaværet. Store og fargerike invitasjoner til konserter og festivaler som var for noen uker siden, holder stand, mens den lille og beskjedne papirlappen om at «søte kattunger gies bort» er falma og nærmest uleselig. Kattungenes videre skjebne sier ikke tavla noe mer om!

Ved plakattavlen møtes vi. Noen meter fra butikkinnganga er den utgangspunkt for sosiale treff, meningsutvekslinger og oppdateringer på det som er nytt i bygden. Er det lite folk omkring, leser vi plakatene både en og to ganger inntil noen sambygdinger eller anna godtfolk dukker opp. Lesing av

plakater med hendene på rygga må til dersom vi skal ha grunn til å innlede en passiar og sparke litt i grusdekket. De som har det travlest i bygden, lar kjøretøyene gå på tomgang og bruker lange og raske skritt inn og ut av vårt lokale kjøpesenter. Men det er så rart med det – en liten «tomgangsprat» blir det alltid tid til før vi haster videre med turbotrykk.

Vi trenger møteplassene både i det offentlige og private rom. Kirkebakken har etter hvert utspilt sin rolle som informasjonscenter. Vi treffes riktignok der også, men det er ikke der vi skaffer oss viten om det vi gjerne skulle visst noe mer om. Det blir mest handtrykk ved glade og triste anledninger og kjappe utvekslinger om vær og vind. Vi girer opp til nye gjøremål etter at vi har slått fast at «det bli fill snø, ve!» (Det sikreste og mest uimotsigelige utsagn i Dalsbygden!) Salige Ivar Aasen skrev i sin tid at «det er så mange hendingar i bygdom komme til.» Det er disse «hendingane» vi har så stort behov for å dele, kommentere og finne begrunnelser for. Vi kan selvfølgelig kommentere i «Retta,» bruke fjæsbokmeldinger, kvitre, ringe, sms-melde og til og med stikke innom når behovet blir skikkelig stort. Men ikke noe er bedre enn den fysiske og uformelle møteplassen der vi treffes ansikt til ansikt, sparker i grusen i fellesskap, kremter, gapskratter, utveksler fortroligheter og lar dagens viktige gjøremål være hva de vil for en stakket stund.

Hva leser vi på vår lokale tavle? Alt og ingenting! Går vi noen tiår tilbake, inneholdt tavla for så vidt det samme som den gjør i dag. Der fikk vi vite det meste om møter, fester, kjøp og salg,

mista og funnet, all slags idrett, samt innkalling til dugnad. Men plakaten var ikke prangende og fargesprakende trykkeriproduksjoner. De mest nød-stedte fikk i mangel av noe annet egne papir «låne» et kladdebokark av husets skoleelev når det hasta med å innkalle til et viktig møte i ei sentral forening i bygden. På den andre sida slo kreative bygdainger skikkelig til når det skulle inviteres til juletreffest, annendagsfest, feiring av nasjonaldagen og Kjurrudalsstevne. Da ble det ikke spart på farger, illustrasjoner og store formater. Det var store forventninger til festene som ble annonsert, så det var mange unge og noen eldre som i nervøse ordelag lurte på om «plakatan snart kjem opp?» Møteinnkallere som var engstelige for at folk skulle utebli, slo til med en beskjeden påtegning der møtedeltakerne ble anmodet om å «ta med kopp!» Koppen skapte forventning om at møtet kanskje bød på noe mer enn harde forhandlinger og vanskelige saker. Serveringa kunne være enkel. Men det betydde tid til løsprat, fri meningsutveksling, trivelig passiar med godkaker og kaffe ved bordene etter at sakene var unnagjort. Dessuten – lite eller ingen koppvask venta!

Mjølkerampene er også vekk, med unntak av noen restaurerte eksemplarer. Disse kunne også være møteplasser mens en venta på sjåføren og spannelemparen på mjølketransporten. I dag har vi fått raske tankbiler med lange sugerør, og de heftes ikke lenge. Det er lagt sjel og kreativitet i bygginga av de mange bomtavlene og postkassestati-vene som er blitt en pryd for bygden. Men om disse tavlene fungerer som møteplasser, har jeg lite formening om. De

største bomtavlene har rikelig areal for plakater, men de preges først og fremst av nødtørfte informasjon om takstene og straffegebyrene. Men av og til dukker det opp kunngjøringer om fristende arrangementer i setertraktene. Om de veifarende tar seg til å lese dette når de graver etter kontanter til veiavgifta, vites ikke. For oss andre som besitter årskort på veiene, må det større og mer prangende plakater til om vi skal stoppe og lese. Det er så mye annet vi skal rekke!

Sirkusinvitasjoner og store messer på telefonstolpene omkring, er nok vel og bra. Men det er tavla vår noen meter fra butikk-døren som har vært, og sannsynligvis blir, en av de viktigste møteplassene i bygden. Vi har forsøkt digitale og nettbaserte plakattavleutgaver, men disse umuliggjør grussparking og tomgangsprat bygdaingene mellom. Vi vil lese om festene, konsertene, messene, katter og kviger som er borte, ting og tang til salgs, trimtilbudene, stort og lite som er mista, høy- og rundballemarkedet. Og ikke minst – møtene som byr på servering. Tavla har stort sett et positivt budskap. Hint, farkstreker og morsomheter blir sjelden satt på prent, men kattungene som må gies bort, og Mons som har vært borte på månedsvis, rommer selvfølgelig små tragedier for de pårørende. Dansemusikken på annendagsfesten, og om det blir gang rundt treet og skuespill i år også, har ikke den store interessen for noen av oss lengre, men det ligger et snev av forventning fortsatt i det som «kjem opp på plakattavlen!» Alvorlige påminnelser fra offentlige myndigheter har sin plass i seksjonene, men når plassmangelen blir stor, blir det lett til at de store regi-

onale kulturarrangementene i A2-format, havner utpå værbitte offentlige kunngjøringer. En liten beskjeden lapp i øverste hjørne om «husrom søkes,» er langt viktigere utgangspunkt for tomgangsprat på parkeringsplassa utafor Joker'n enn offentlige bestemmelser om innlandsfiske!

Nei, tavla vil vi ha slik den har vært fra «tidenes morgen!» Det er ikke noe stort poeng å sette inn nye glassruter i seksjonene heller. De rimer til og speker om vinteren, og plakaten blir uleselige. Så lenge platene holder noen år og hundrevis av tegnestifter til, går dette bra. Nordaværet sørger for å fjerne alt som er gått ut på dato. Kattungene kan ha fått nye heimer, Mons kan ha vandret til evig musejakt, kvigene kan være funnet, og nye forventninger skapes om ting som skal skje – med og uten kopp! Plakattavla er et kulturelement i bygden. Den er viktig for oss som med hendene på rygga venter på sosial kontakt før og etter butikkbesøk og uforpliktende refleksjon omkring det vi ser – og ikke minst tenker omkring nyhetene på tavlen!

Møteplasser for dagens unge

Museet og årbokredaksjonen utfordra Nord-Østerdal videregående skole til å få elever til å skrive om sine møteplasser. Fra klasse 3STA fikk vi en del bidrag. Vi har plukka ut noen av bidraga og satt sammen her. De unge har mer virtuelle møteplasser, i motsetning til de møteplassene som er omtalt foran her. Men som vi kan lese, så har de også fysiske møteplasser, som de litt eldre er vant til.

Rannveig Moldstad Hegseth

Virtuelle og virkelige møteplasser

Min barndoms møteplass var stasjonsbakken, hvor jeg gikk hver dag til og fra skolen med venner. Vi ble stående i timevis og leke og snakke og tulle, helt til det ble middag.

Nå er nettstedet Facebook en naturlig møteplass, hvor jeg daglig holder kontakten med gamle og nye venner, og deler bilder og andre ting med folk jeg kjenner. Sosiale nettsteder brukes mer og mer for tiden, og det er nesten litt trist at folk bruker tiden på å sende hverandre meldinger på nettet i stedet for å møtes og snakke sammen i virkeligheten.

Etter min mening er det ingenting som slår et kafébesøk med venninnejengen, eller bare det å møtes hjemme hos hverandre og se en film, spise god mat og snakke om alt og ingenting. Tiden jeg tilbringer med vennene mine er den viktigste, og det har ikke så mye å si hvor vi er, bare vi er sammen. Jeg setter

virkelig pris på det gode selskapet det er i vennene mine, og setter av kvelder til hygge med dem så ofte som mulig.

Ingeborg Sofie Kroken

Bygdafesten

I Nord-Østerdalen har bygdafesten overlevd utviklinga. På tross av Facebook, Twitter og andre populære internettsteder, er bygdafesten fortsatt en viktig møteplass for ungdommer i regionen.

Et viktig vendepunkt i ungdomstida er den dagen du får lov til å gå på bygdafest. For de fleste skjer dette i forbindelse med konfirmasjon. Endelig er dagen der, du er stor nok til å komme inn på fest. Forventningsfulle ungdommer fra hele regionen orienterer seg på Facebook, i forhold til tid, sted og antall deltagere. På denne måten kombineres gamle tradisjoner med ny tid.

Bygdafesten er en viktig møteplass i dag som før. Den gir oss nye bekjentskaper utover egen bygd og gir samhørighet mellom ungdommer fra hele regionen. Bygdafesten er nok ikke den samme som før, da den aldersblandede festen er mer sjelden. Likevel er den en viktig faktor for tilhørighet til egen bygd og regionen. Ungdommer samles på tvers av interesser og alder, noe som også har betydning for ungdommenes lyst til å komme tilbake til bygda senere.

I motsetning til i byen er forholdene mer oversiktlige, ungdommene er flinke til å ta vare på hverandre og det ryktes fort om noen trenger hjelp. Foreldre bytter på samkjøring for å bringe ungdommen trygt hjem. Ordningen med "Hjem for 75" er kjempeviktig for at bygdafesten i framtida også skal være en bra møteplass.

Rolf Klokkerengen

Videospill

Virtuelle møteplasser har fått en mye større plass i livet vårt i løpet av de siste årene. De har eskalert helt fantastisk mye faktisk, og har åpnet en helt ny verden for folk flest. I dagens samfunn er det lett for at folk og venner man har kjent hele livet blir spredt utover hele landet, og da tenker jeg spesielt på tiden rett etter videregående skole.

Ved hjelp av møteplasser på nett kan man enkelt holde kontakten og "henge" sammen, og et av de største mediene i dag er jo Facebook. Men det finnes også andre møteplasser på nett, hvor det er mulig å inter reagere med andre og skape en følelse av å være sammen. Her snakker jeg selvfølgelig om videospill! For mange har videospill over nett skapt et helt nytt liv, her kan man snakke sammen og gjøre ting sammen. Selv om man styrer en virtuell person, skaper dette for mange en følelse av at man er der sammen. Videospill åpner mange dører når det gjelder det sosiale. Mange personer man ellers kanskje ikke hadde hatt så god kontakt med kan det være lettere å bli godt kjent med. Her kan det også være lettere å oppnå kontakt med like-sinnede personer, i forhold til å bo i en liten bygd hvor det knapt finnes personer med samme interesser som seg selv.

Møteplasser er viktig!

Guro Nordeng Follien

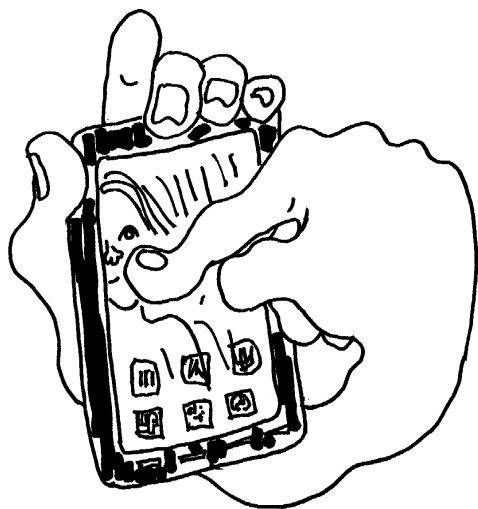
MSN – The Mikrosoft Network

Da jeg var omtrent 12-16 år var MSN det store møtestedet blant oss "ungdommer". Absolutt alle hadde MSN og brukte møtestedet flittig. Jeg hadde

omtrent 500 kontakter, av folk jeg kjente veldig godt, kjente litt, viste om og faktisk noen jeg ikke kjente i det hele tatt. Jeg brukte MSN hver eneste dag og jeg sto alltid som pålogget selv om jeg ikke var til stede ved dataen.

Alle snakket rundt med alle, som var både positivt og negativt. Det positive var at vi fikk lett kontakt med hverandre, gjorde avtaler og hadde det sosialt utenom å treffes på skolen. Det negative var selvfølgelig at det oppstod både intriger, krangler, misforståelser og baksnakking hele tiden, og også at MSN tok mye av tiden. Det ble nok mye baksnakking på MSN fordi vi var i den type "alderen" det mye av dette skjedde.

Nå er ikke engang halvparten av de jeg snakket med på MSN. Jeg tror Facebook har tatt over, hvert fall fra vår generasjon. De mindre bruker som regel MSN fordi det er et ganske lett vint chatteprogram. Facebook er litt mer komplisert og har mange flere funksjoner enn MSN. De som er 12-16 år nå blir eldre, vil da bruke Facebook i stedet for MSN når de har passert 16.

Marte Brekken

Fra mjølkerampen til Facebook

Dagens ungdom møtes mer og mer på nett. Ungdommen i dag møtes ikke så mye på stasjon og mjølkeramper som ungdommen i før i tida gjorde. Hva er den mest besøkte møteplassen for oss ungdom?

Møteplasser er et sted der vi møter andre, som Facebook. Facebook er veldig sentralt for oss ungdommer i dag 2012. Der chatter vi og snakker sammen med andre. Har man ikke Facebook i dag så får man nesten ikke med seg noen ting av hva folk drive med. Alt skjer på Facebook. Det er der vi legger ut om hva vi har gjort og hva vi skal gjøre i framtiden. Der blir det lagt ut bilder og videoer om hva vi har gjort, som kan være morsomt for andre å se.

Facebook for oss i dag er det samme som mjølkerampen før i tiden. Det var på mjølkerampen ungdommen møttes før og pratet om hva dem skulle gjøre og om hva dem har gjort. De som møttes på mjølkerampen var naboer som hadde blitt venner. Det var ikke noen andre. Det var jo sjelden det kom noen nye til bygdene og det var de vennene man hadde i bygda. Det kunne jo hende at det var noen slekt-ninger man hadde fått venner gjen-nom, men dem snakket dem ikke med så ofte.

Dette har utviklet seg veldig etter som årene går. I dag som vi har Facebook, får vi flere venner på en mye lettere måte. Vi sier at vi har flere venner i dag, men det er ikke slike venner dem hadde før. Før var det gode venner og du kjente dem mye bedre enn vi kanskje gjør i dag. Det var kanskje bedre før, man kjente alle vennene sine bedre.

Men skal vi se det positive med det så er det en lett måte og snakke med vennene sine på og få seg nye venner. Det er bra vi har en møteplass som Facebook. Det er ikke så tungvindt som om vi skulle ha møttes på mjølkerampen en gang i uka, nå er det bare skru på dataen og snakke med vennene sine.

Om forfatterene

Ola Jønsmoen, født 1932, bur i Sivildalen, lærar Tynset gymnas/Holmen vgs, rektor Holmen vgs, forfattar og kåsør.

Petter Aamo, f. 1938, bor høyt og fritt i Dalsbygda på småbruket Åsheim. Lærer i 50 år i mange forskjellige skoleslag, og penneknekt i ledige stunder.

Rannveig Moldstad Hegseth, født 1994, Tolga.

Ingeborg Sofie Kroken, født 1994, Vingelen.

Rolf Klokkerengen, født 1994, Alvdal.

Marte Brekken, født 1994, Tynset.

Guro Nordeng Follien, født 1994, Tynset.